

„Bdí nade mnou duch herce ze země mrtvých. Má černé vlasy, je citlivý a chrání mě.“

„Starší žena z kruhů pozornosti mě uvede do divadelního světa.“

„Zásah štěstěny před rokem 1976.“

„Drama, ne zpěv. Vyhýbej se komedii.“

„Mám mysl čtyřicátníka, ale až mi bude čtyřicet, budu mít mysl, jako by mi bylo dvaadvacet.“

„Budu trpět palpitacemi z nervů a nebudu věřit vlastnímu úsudku.“

„Musím vždy věřit svému úsudku a činům.“

Zdálo se mi, že madame Pilar mě vidí takového, jaký jsem, nebo jakým se záhy stanu. Není snadné se na životní křižovatce, na jaké jsem právě stál, vyvarovat toho, abych podobnému proroctví nepřikládal zvláštní váhu. Už jsem nebyl dítě, ještě jsem ale ani nedorostl v muže, protože jsem zatím v životě nemusel čelit mnoha protivenstvím. Pokud toužíte po sebepoznání, lze se takového okamžiku jen těžko vyvarovat. Chcete zkoumat svoje limity a „rozpínat“ mysl, zatímco předstíráte, že se nebudete muset vyrovnat s tím, že život je boj a svět dokáže být velice brutální.

Přesně tohle platilo i pro mě. Nic jsem nehledal, jen jsem se vyhýbal realitě. Musel jsem se rozhodnout, jestli si budu sám se sebou dál hrát na schovávanou, nebo se realitě postavím čelem.

Chtěl jsem být hercem. Dva jalové roky jsem strávil na divadelní fakultě v Miami, kde jsem nedokázal vybojovat žádné hlavní role. Tohle odmítnutí mi sloužilo k tomu, abych využil vlastní kreativitu, a tak jsme s mým kamarádem Johnem místo toho uváděli nedotažené inscenace ve špatně osvětleném suterénu zdejšího kostela. Byla to zábava, ale nikam to nevedlo, stejně jako já jsem teď nikam nesměřoval. Bylo načase něco změnit.

Další den jsem se vymotal z Pyrenejí a těsně před soumrakem jsem stál na pláži na pobřeží Costa Brava. Nikdo tam nebyl, až na jednoho rybáře dole na pobřeží. Ten právě seškraboval mušle ze skal kousek od břehu. Zbývalo mi posledních pár peset, a tak jsem si za ně od toho starého muže koupil půl tuctu mušlí. Tohle skromné jídlo jsem si odnesl na vršek kopce, který se tyčil nad pláží. Našel jsem si pohodlné místo, opřel se o batoh a zul si boty. Zatímco jsem mušle jednu po druhé oteví-

ral kusem naplaveného dřeva, nemohl jsem přestat myslet na to, že plýtvám tím nejcennějším, co mám: totiž vlastním časem, veličinou, která vládne všem našim životům.

Seděl jsem na kopci a díval se na Středozemní moře. Slunce dávno zapadlo za Pyreneje a já si uvědomil, že je čas ukončit své dobrodružství a začít budovat život podle svých snů. Nezbývalo než se vrátit do Ameriky. Do místa, které lidské srdce buď zocelí, nebo rozbije na kusy, do krásného, jedinečného, neopakovatelného New Yorku.

Hleděl jsem na to temné moře, padala noc, a já si říkal: *Tak, čas vrhnout se po hlavě do pekelné výhně, mladíku.*

